

Στα Νικομήδεια

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Η περιφορά της εικόνας του Αγίου είχε αρχίσει. Κατά μήκος της παραλιακής οδού, πλήθος κόσμου ακολουθούσε με δέος την ιερή εικόνα υπό τη μουσική συνοδεία της φιλαρμονικής μπάντας του δήμου. Τα λευκά κυκλαδίτικα σπιτάκια, αν και είχε βραδιάσει πια, έμοιαζαν πιο φωτεινά από ποτέ, χάρη στον στολισμό της Χώρας, αφική αυτή εικόνα. Η ετήσια αυτή από της Χώρας.

Ο Στέλιος ήταν

εντυπωσιασμένος. Δεν περίμενε ότι στις πρώτες του διακοπές στη Νάξο θα ήταν μέρος μια τέτοιας λιτανείας. Λίγο τη Μ. Παρασκευή που γινόταν, αλλά σίγουρα έχει άλλον χαρακτήρα· χαρούμενη πόν, «μέρα εορτής της

μνήμης του Αγίου Νικοδμήτου

του Αγιορείτη,

θεολογικών γραμμάτων», όπως είχε πει και ο μπαμπάς του Στέλιου, ο οποίος είχε γεννηθεί και ζήσει τα παιδικά του χρόνια στο κυκλαδίτικο αυτό νησί.

Η λιτανεία έφτασε στο τέλος της μπροστά από τον μητροπολιτικό ναό της Ζωοδόχου Πηγής. Μετά το λόγο του Μητροπολίτη, όλοι, ψάλτες και εκκλησίασμα, άρχιζαν να ψάλλουν το απολυτίκιο του *Οσίου Νικοδήμου*.

%_apolytikio_Ag.Nikodimoy%

Δεν πρόλαβαν να τελειώσουν το τροπάριο και άρχισε μια απότομη φασαρία, ο ουρανός γέμισε χρώματα και ο κόσμος ενθουσιασμένος χειροκροτούσε με πάθος. Ο Στέλιος ξαφνιασμένος σήκωσε το βλέμμα του, είδε τα πυροτεχνήματα που φώτιζαν τον σκοτεινό ουρανό και χαμογέλασε. Παρατηρώντας την ουρά που σχημάτιζαν τα πυροτεχνήματα στη διαδρομή τους, κατάλαβε ότι προέρχονταν από τις βάρκες στο λιμάνι. Ο κόσμος γελούσε, οι γονείς του τον αγκάλιασαν και του έδειχναν τον ουρανό, έκπληκτοι και αυτοί, και φωνάζοντας χαρούμενα. Σαν να είχαν ξαναγίνει από ένα φιλί.

Μετά το «*Δι' ευχών*» της Λειτουργίας, ο Στέλιος

με τους γονείς του αποφάσισαν να κάνουν έναν περίπατο στα στενά της Χώρας. Εκεί που περπατούσαν παρατηρώντας τα χαριτωμένα κυκλαδίτικα σπιτάκια, μια μελωδία δυνατή και περίεργη ακούστηκε.

Προερχόταν από την πλατεία. Με γρήγορο βήμα η

τριμελής οικογένεια κατευθύνθηκε με οδηγό το παράξενο άκουσμα. Φτάνοντας στην πλατεία βρέθηκαν στην καρδιά του πανηγυριού. Κόσμος χόρευε, τραγουδούσε. Στη μέση του συνωστισμού δύο οργανοπαίκτες έπαιζαν νησιώτικες

Ξέρεις τι όργανα είναι αυτά; ρώτησε ο μπαμπάς του

Στέλιου βλέποντας το απορημένο βλέμμα του γιου του. Το κρουστό όργανο που κρατάει το ρυθμό λέγεται ντουμπάκι και το όργανο που παίζει τη μελωδία κι έχει αυτόν τον ποιητικό ήχο λέγεται τσαμπούνα. Η τσαμπούνα αποτελείται από

που μοιάζει με μεγάλο άσπρο μπαλόνι είναι

το ασκί και είναι γεμάτο αέρα και ο οργανοπαίκτης φυσά,

προκαλεί τον ήχο. Το ασκί είναι φτιαγμένο από δέρμα κατσίκας. Αυτός ο μικρός

και η μικρή «φλογέρα» με τις έξι τρύπες στην

οποία καταλήγει το όργανο λέγεται κι αυτό τσαμπούνα, όπως το ίδιο το όργανο. Η πρώτη τσαμπούνα ή άσκαυλος όπως έλεγαν και οι αρχαίοι εμφανίστηκε το 5^ο αιώνα π. Χ. Είναι ίσως το πρώτο όργανο των βοσκών. Στη Νάξο εμφανίστηκε στις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Από τότε μέχρι σήμερα, όπως βλέπεις κι εσύ, η τσαμπούνα δεν λείπει από κανένα γλέντι ή πανηγύρι του νησιού.

Η μελωδία σταμάτησε και οι οργανοπαίχτες έπιασαν έναν διαφορετικό σκοπό. Ο μπαμπάς εξήγησε στη μαμά και στον Στέλιο ότι τώρα θα έπαιζαν ένα παραδοσιακό

τραγούδι με τίτλο «Ο κοτσάτος της τσαμπούνας» οι σίχοι του οποίου είναι μικρά αυτοσχέδια ποιήματα με ομοιοκαταληξία, δύο οκτασύλλαβων στίχων. Αυτά τα ποιηματάκια λέγονται «κοτσάκια».

%kotsakia_Naxou%

Το τραγούδι άρχισε και ο κόσμος έπιασε πάλι το χορό και μάλιστα με μεγαλύτερο κέφι από πριν, με μεγαλύτερο πάθος. Ο μπαμπάς θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια στο όμορφο αυτό νησί και ένιωσε νοσταλγία και περηφάνια για τη γενέτειρά του. Συγκινημένος και ενθουσιασμένος από τη μελωδία και το όλο κλίμα του πανηγυριού άρπαξε από το χέρι τη μαμά, η μαμά άρπαξε από το χέρι τον Στέλιο μπήκαν όλοι στο χορό. Και όσο περνούσε η ώρα ο κύκλος του χορού μεγάλωνε, όλο και μεγάλωνε. Και ο Στέλιος κατάλαβε γιατί του 'χε πει ο μπαμπάς του εκείνο το πρωί ότι οι Ναξιώτες πρώτα μαθαίνουν να χορεύουν και μετά να περπατούν!

[youtube <http://www.youtube.com/watch?v=6qQHmGZZ5wQ?rel=0>]